

Utihnila je mama, strune so poslušale ptičke, kopicili so se valčki, da bi bolje slišali... Vse skrivnostno tiho, kakor da je zastalo srce velike prirode. Le ena pesem se je zibala na zračnih valovih, le ena pesem je donela v lepi svet, le ena pesem je zazibala mogočno prirodo v tajinstven mir. To je bila pesem Marijanovih gosli...

Marijan je slonel na maminem srcu, in biserna solza je lesketala v njegovih očeh.

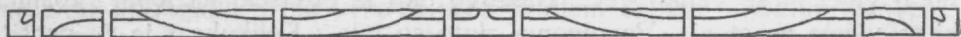
Mama je privzdignila njegovo glavo in dejala: »Lepo si sanjal, Marijan. Če boš priden, pa ti kupim gosli.«

Hvaležno se je ozrl presrečni deček v dobro mamo in nemo poljubil njeno roko.

Gospa Urbančeva je izpolnila svojo besedo, ker je bil Marijan v resnici priden. V šoli je dobro napredoval, doma je bil miren in poslušen. Kadar ni imel nikakega dela, je sedel kje v kotu zamišljen in sanjal. Če ga ni nihče opazoval, je vzel v roko kuhalnico, jo naslonil na ramo in potezal po njej s palčico...

Nekega dne pa je bila Urbančeva hiša polna neskončnega veselja, Marijan je dobil prave pravcate gosli, nove in lepe. Njegove radosti ni hotelo biti konec.

Zdaj sedeva Marijan vsak svobodni čas v tihem koticu s svojimi gosli ter igra, igra in sanja sanje bodočnosti...

DR. JAKOB SKET:

Zlato in bogastvo v pregovorih.

Ni vse zlato, kar se sveti. — V sredi, v zlati skledi. — Rana ura, zlata ura. — Zlat ima v prahu isto vrednost kakor v mošnji. — Kadar zlato govori, vse molči. — Zlato ne govori, pa zmore vse. — Zlato lepo, pamet lepša. — Kdor se z zlatim orodjem bojuje, je gotov zmage. — Zlat ključ vsaka vrata odpre. — Zlata roka železna vrata prebije. — Zlata veriga ne da svobode. — Zlatemu maliku se vsi klanjajo. — Okolo zlatega teleta svet na sapo pleše. — Brez zdravja ni bogastva. — Bogastvo človeku smrti ne odpravi. — Ob svojih žuljih je malokdo obogatel. — Kdor ne hrani novcev, ne šteje zlatov. — Bogastvo iz odrtije se nagloma razbije. — Bogate pojedine izpraznejo mline. — Srebrno sedlo še ne stori dobrega konja. — Več je vreden pošten glas nego srebrn pas.

Slepec